

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Hová lett a rizs?*

Forrás: *Alkotmány*

Bps.

(Hely)

1917. III/23

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

381.631

Hely

Idő

"1917"

Személy

Helyszám

Hová lett a rizs?

— Nyílt kérdés Folkusházy 'anácsnok urhoz. —

A háboru kezdetén a spekuláció elsősorban a rizsre vetette magát. A rizs volt az a kincsesbánya, amiből az első százezeres s milliós nyereségek születtek. A rizs bujt el először a bankok és a spekulánsok raktáraiban a fogyasztó előtt. Amilyen arányban tűnt el a rizs, olyan mértékben drágult. Egyszóval — minek fűzzük tovább? — a rizs volt az a csodaszer, ami elkezdte beretválesre csiszolni a spekuláció utján elindultak áremelésének, árufelhalmozásának tudományát. Ez volt az elemi iskola. Keserves iskola volt, de akik végigjárták, immár a nyolcszobás lakások enyhe édenében emlékeznek vissza e boldog múlt időkre, az első sikerekre, mint a nagy színész az első tapsra, az öreg népfelkelő a bronza, vagy idült újságírók az első szenzációs sajtópörrre. Olyan rég volt, hogy már el is feleltük a rizst, az első galiciaiak ez ugródeszkáját, amelyről holt bizonyosra vetették a bajnoki ugrást a milliommosság felé. Azóta a rizsmatadorok immár végigjárták a háborus közgazdasági tevékenység középiskoláját és egyetemét is, *learatták, ami learatható volt vetés és munka nélkül* ebben az országban. Azóta a fogyasztó már régen elfeledte a rizshiányt, volt — nincs, senki sem törődik vele többé, mert megtanulta mindenki, hogy ami van az nincs amikor kell s ami nincs, az akkor is van, amikor nem kell. Mindenki tanult. A kezdők milliommossá tanulták magukat, a fogyasztók megtanulták a nemfogyasztás tudományát.

Ugy halljuk: csak a főváros nem tanult. Amikor a rizs elrejtőzött a sparherdeken

párolgó fazekak előtt s az első aggodalmak sóhajtásai keltek ki a háziasszonyi keblekből, a főváros oda kapott, ahol fészkel az agy és megdöbbszent szociális érzéssel jelentette ki, hogy ezental minden polgárnak rizs fog rotyogni vasárnaponkint a fazekában.

Megindult a nagy akció. A főváros rizst szerzett be, a fogyasztó pedig azzal a megnyugvással hajtotta álmra fejét, hogy jön a rizs, sőt már itt is van, csak éppen befejezi a főváros az önmaga ünneplését s nyomban megkezdődik az a boldog állapot, amikor tejjel és rizzsel folyó Kánaán léssen a magyarok fővárosából.

Eddig volt, több nem volt. A fővárost itt-ott egy-egy elkésett hang noszogatta még, hogy kezdje el hát már végre azt a rizskiosztást, mert nincs rizs, ám a válasz mindig az volt, hogy:

— Várjunk azzal a rizzsel, amíg eljön az ideje. Mi majd akkor vágjuk ki a rezet, vagy a rizst, amikor annak szükségét elékezettnek látjuk.

Ugy tudjuk, régen elékezett már az ideje, csak a rizs nem érkezett el, mert — tessék feltartani az ujját, aki tud róla — a rizs eddig még a főváros raktáraiban hevert.

Kijelentjük, hogy nem tudjuk, hol vannak ezek a raktarak s azt sem tudjuk, vannak-e rizsek ezekben a raktárakban. Anélkül tehát, hogy állítanánk valamit — hiszen lehet, hogy elpárolgott már az a rizs — tisztelettel vagyunk bátrak kérdezni:

— Mi történt azzal a rizzsel?

— Igaz-e, hogy a fővárosnak több százezer korona értékű rizse, amiről már annyiszor volt szó s amiről olyan sokszor hirdették, hogy ekkor és ekkor hozzák forgalomba, az utolsó törmelékig megromlott?

— Igaz-e, hogy a fővárosi hivatalokban sertésekkel etetik a megromlott rizseket? Mi nem tudjuk, nem is állítjuk, hogy igen, csak kérdezzük, hogy: *igaz-e?*